

Kui nemmad sedda käsko kuulsid, mis Josep neile andis, siis räkisid nemmad issikeskes: eks tulle meile nüüd sesamma hädada kätte, mis omma wennale teggime! Ja Ruben vastas neile ja ütles: eks ma rákind sel korral teite wasto, ja eks ma ütelnud teile: árge tehke patto omma wenna wasto; agga teie ei wötnud sedda kuulda, waatke nüüd on luggu käes, et temma werd taakfa nõutakse. — Nemmad räkisid issikeskes omma kele, egga arwand, et Josep, fedda Egiptuse funningas Sownatiks olli ümbernimmetand, sedda piddi mõistma, fest et tulk neil wahhelt olli räkimas. Agga kui Josep, kes nende feelt ful mõistis, sedda fulis, mis nemmad issikeskes räkisid, siis põris temma nende jurest árra, läks förwale, nuttis ja tulli jälle taggas, räkis nendega, ja laskis Simeonat nende seast wöötta ja tedda teiste silma ees finnitudu; agga teiste fottid käskis temma wiljaga täita, ja iggaúhhe rahha nende teadmatalt wiljakotti panna ja neid minnema sa-

ta. Kui ðhto õ-majjale ollid jámas, wöttis üfs omma fotti lahti ja leidis omma rahha fotti suust. Ja nemmad lösd kohkuma, ja ütlesid: mis Jummal meile nüüd wötab tehha?

Ehmatas Jakob wågga, kui fulis, et temma poeg Simeon finni jánuud, egga tahtnud foggoniste Penjamit Egiptuse male lasta. Agga kui wimaks näggi, et ei wötnud parrata, satis tedda teistega ja ütles: lapsed, wötkte kahgewerra rahha jure, ja ka sedda rahha kasa, mis omma fottide suust ollete taggasí sanud.

Tullid nemmad siis teist korda Egiptuse male. Agga kui Josep Penjamit nahha sai, hakkas temma süddaa sees likuma; laskis neile louna sôma-aega walmistada, ja wöttis neid wågga ausaste wasto. Agga nemmad pannid sedda, mis meleheaks ollid tonud, Josepi jalge ette, kummardasid ja heitsid silmili temma ette mahha. Teisel hommikus laskis ta neid árraminna. Kui jo faugele ollid sanud, käskis Josep omma